

USA turen 2015

22.april – 14. maj.

Stater på turen: Illinois, Iowa, Nebraska, Colorado, Utah, Arizona og Californien.

Mandag den 20. april. (Merete)

Dette var den første dag i ferien, nå, ja, i Bent's ferie, for jeg har jo "fri" hele tiden.

I løbet af formiddagen fik vi pakket vores kufferter til de næste 3 uger i Autocamper i USA. Vi havde fået et gammelt lagen af Berith, da vi på informationsmødet hos My Planet havde fået at vide, at det ville være en god ide at medbringe, da madrassen var af plastik. Desuden fandt Bent den tøjsnor, som jeg havde ledt efter. Den var såmænd næsten på sin plads i skuret.

Om eftermiddagen skulle jeg lige nå at deltage i kurset for Bydelsmødre. Desværre kan jeg ikke deltage de næste 3 gange. Jeg er nemlig ved at blive uddannet til Bydelsmor sammen med 15 andre danske og udenlandske kvinder, rigtig spændende.

Tirsdag den 21. april. (Merete)

Ca. 9.45 hentede vi Berith. Det var heldigt, at hun havde en fridag. Derefter hentede vi Sander, og så var vi klar til at køre til Tirstrup. Vi kom i god tid (kl. 11.30) til Århus Airport, som den jo hedder nu. Om morgenen havde vi smurt en flok toast med tunsalat, skinke salat og leverpostej med bacon. Vi hyggede os alle 4 i lufthavnen med mad og sodavand. Berith og Sander kørte hjem, da vi skulle tjekke ind ved selvbetjeningen.

Frokost i Tirstrup (Århus lufthavn)

Vi fik dog ikke vores bagagelabels, da amerikanerne ikke vil have, at vi selv tjekker vores bagage ind. Kl. 13.35 var der afgang med SK 1248 til København. En flyvetur på en halv time.

Airbus 340 flyet bliver checket inden afgang fra Kastrup.

Der var lidt ventetid i lufthavnen, inden vi kl.15.40 skulle videre med SK943 til Chicago. Vi sad på række 22 i midten, og der blev ret koldt, men heldigvis kunne de ændre temperaturen, så det blev lunere. Der var en del ledige pladser på flyet. Ved aftenstid fik vi en lækker anretning med ris, broccoli, salat og kødbidder. Vi fik gættet lidt kryds og tværs, læst og strikket på turen. Ca. 1½ time før landing fik vi en lille anretning (en wrap med tomat og ost). Vi landede i Chicago kl. 17.35 lokal tid (kl.0.35 dansk tid). Vi kom hurtigt gennem tolden, hvor os der havde været i USA før nemt kunne klare det ved selvbetjeningskærme, hvor vi også skulle have lavet fingeraftryk. Ved paskontrollen skulle jeg have lavet fingeraftryk af alle fingre!!! Ham, der tjekkede os, sagde ikke et ord, først da han spurgte, hvad vi skulle, rystede han lidt på hovedet og sagde, at alle kom til USA for at køre fra Chicago og til San Francisco!!!

Vi havde læst, at der ville komme shuttle busser fra hotellerne hver halve time, så vi stillede os ud og ventede. Jeg spurgte en chauffør om, hvor vores bus kom, men han havde travlt med at fortælle, hvor mange sprog han kunne og sagde et eller andet med at ringe. Der var 9 grader og meget blæsende, og så stod vi og ventede meget længe. Eftersom vi stod ved terminal 5 og udgang E, skete der ikke rigtig noget, så til sidst ringede vi til hotellet, og så blev vi hentet af Avi Star, som kørte os til Quality Inn. Her fik vi værelse 196 i annekset. Vi fik at vide, at det var på første sal, så vi mosedede op ad trapperne, kun for at finde ud af, at det var i stueetagen. Herefter gik vi over i restauranten for at få en kop øl og vin, så vi nemt ville kunne falde i søvn bagefter. Bent mente, at han skulle have lidt at spise, så han bestilte en toast med ost. Det viste sig at være en mellemting mellem en wrap og en pandekage med ost imellem samt guacamole, sour cream, og chilli marinade som tilbehør, stærkt men rigtig lækkert. Lidt over 22 var det tid at finde sengen, da det havde været en meget lang dag.

Onsdag den 22. april. (Merete)

Vi vågnede ved 4-tiden og havde lidt svært ved at falde i søvn igen, men det lykkedes, og kl. 7.30 var vi friske igen. Til morgenmad bagte Bent store belgiske vafler til os, meget lækkert.

Kl. 9.45 gik vi fra hotellet med kurs mod Cruise America til stor forundring for personalet på hotellet. Der var ca. 2 km dertil, så det var en frisk gåtur i meget koldt vejr. Lige overfor Cruise America lå indkøbscentret Rio Valley, så vi fik lige købt det mest nødvendige for at kunne klare de næste par dage. Vi havde en aftale om at hente camperen kl. 11, og her fik vi gennemgået den nye bil.

Den havde kun kørt 200 miles.

1 mile er lig med 1,6 km.

Herefter kørte vi tilbage til vores hotel for at hente vores bagage. Derefter skulle vi have lidt benzin på: 24 gallon til 62 dollar. Ved et lyskryds så vi en meget "højbenet" veteranbil. Lidt længere fremme kørte vi over en bro, hvor der var en stor godsbanegård nedenunder. På et tidspunkt kom der noget hvidt flyvende, og det var ikke blomster fra træerne, men et lille drys sne. På vej mod Route 66 var der noget vejarbejde, så der var lidt kødannelse. Lastbilerne herovre er også temmelig store og der kører mange af dem. Ved 13.30 tiden kørte vi et kort stykke på Route 66.

Ved 14.30 tiden holdt vi pause for at få lidt at spise. Da rugbrødet var i min kuffert, fik jeg også pakket det meste ud. Alle gryder, tallerkener, kopper og bestik var helt nye, så vi havde fået en stor kasse med det hele, så det skulle lige vaskes op – men vi havde glemt at købe opvaskemiddel, så vi tog Flemming modellen og vaskede op uden brug af sæbe.

I området kører vi forbi mange bare og ny tilsåede marker. På turen har vi set mange flotte amerikanske lader ved gårdene. Ved en lille sø ud til landevejen fik vi øje på en stor fiskeørn, og lidt senere var det lige før, at vi blev "fanget" af en stor ørn. Den var næsten på kollisionskurs.

Lidt senere kørte vi ind i Ronald Reagans by Rock Falls, Illinois for at tjekke vinduet over førerhuset, da det klaprede, men det var lukket.

Vi drejede mod Davenport og kørte over Mississippifloden, så nu var vi kommet til Iowa. Vi begyndte at kigge efter en camperplads. Den første vi kom til var rigtig forblæst, så vi kørte videre og kom til Sleepy Hollow, et hyggeligt sted med en lille sø med canada gæs.

Menú: steak med pasta og tomater.

Efter aftensmaden fik vi pakket de nye vattæpper og håndklæder ud, og Bent fik pakket sin kuffert ud, så nu var alt kommet på plads i bilen.

Torsdag d. 23. april. (Bent)

Miles: 446.

Det var en meget koldt nat, og vi vågnede begge to og måtte finde de ekstra tæpper, vi havde taget med hjemmefra. Vi stod op klokken 6:30, og tændte straks for varmen i vognen, idet der kun var 5 graders varme indendørs. Der var lidt rim på græsset hist og pist. Solen var stået op, og gæssene

Morgenstund på Sleepy Hollow

det samme, selv deres helt nye unger, de var allerede ude at svømme. For Canada gæs kan vandet nok ikke blive for koldt. Vi så også præstekraver, stære og robin med det røde bryst. Vi gik i bad, og heldigvis var der dejligt varmt henne på badeværelset. Efter morgenmad forlod vi Sleepy Hollow RV pladsen kl. 8:30 og kørte i retning mod Des Moines og Elk Horn. Vi ser mange overkørte pelsdyr langs vejen, flere af dem med sribet hale. Vi holdt pause kl. 10:30, bilen var blevet tørstig, - underligt, vi fyldte den ellers helt op i går. Men pyt, vi trængte også til en forfriskning. Det blev en gør det selv milkshake, det ville sige, at vi selv skulle putte et bæger med den frosne is i en maskine, som så kunne ryste det for os. De smagte rigtig godt, og vi satte os udenfor i solen og nød dem. Herefter kørte vi videre mod vest (måske "de red mod vest"), i hvert fald kom vi forbi John Waynes fødested. Lige før Elk Horn dukkede der en masse Siemens vindmøller op i landskabet. Den gamle vindmølle i Elk Horn har åbenbart fået stor konkurrence. De sidste 30 miles før afkørslen til Elk Horn, så vi flere reklame skilte for dansker byen. Vi kørte ind i byen kl. 12:15 og parkerede ved vindmøllen. Vindmøllen er oprindeligt fra Nørre Snede, men en dansk amerikaner fik den skøre ide, at hente en gammel vindmølle over Atlanten. En ganske fin ide, som om noget har sat den lille søvnige landsby på landkortet. Fra ide til færdigt projekt gik der faktisk kun et år. Vindmøllen blev købt, piller ned og fragtet til USA for 33.000 dollars, alle penge som var indkommet ved donationer. Flere hundrede hænder deltog frivilligt i at genrejse "puslespillet" i Elk Horn. I dag er vindmøllen 100% funktionsduelig, men fungerer primært som museum. Vi var oppe i møllen, og handlede lidt souvenirs i butikken. Vi gik en lille tur i byen og sluttede af på immigrant museet, som ligger i udkanten af byen. Her er der en masse historier om, hvorledes det var at emigrere til USA i håbet om at finde en ny og bedre verden. Museet indeholder også en kæmpe samling af effekter doneret blandt andet af slægtninge til emigranterne, bla. står Victor Borges klaver der. Vi spiste frokost i camperen og forlod derefter byen kl. 15:15. Lige før grænsen til Nebraska lavede vi et kort fotostop, et skilt med scenic view lokkede os fra vejen. Udsigten var fra et højt tårn, vi kunne se langt omkring og fik da i tilgift frisk luft og strakt benene. Vi fortsatte til Mormon Toll Bridge som forbinder Iowa med Nebraska over Missouri River. Broen er fra 1952 og var en toll bridge (betalings bro) frem til 1979, hvor den anden bro lige ved siden af blev åbnet. Mormon navnet kommer af at mormonerne i sin tid havde en handelsrute her. Vi kørte ind i Omaha straks vi var kommet over broen, og fandt det gamle toll house, som i sin tid stod ude midt på broen indtil 1979. Vi forsøgte også at køre helt ned til floden, jeg må have set lidt rådvild ud, jeg holdt lidt for længe stille ved fuldt stop skiltet. En forbi passerende rullede vinduet ned og råbte et eller andet lige som jeg satte i gang. Kort efter holdt jeg stille (parkeret under broen). Ham, der havde råbt efter mig, kom hen og holdt foran os, steg ud af bilen og gik hen til os og spurgte, om vi kunne bruge en vejviser, så var han da frisk på at hjælpe. Han grinede, da jeg fortalte, at det jo blot var for at

Nørre Snede vindmøllen i Elk Horn

Vi spiste frokost i camperen og forlod derefter byen kl. 15:15. Lige før grænsen til Nebraska lavede vi et kort fotostop, et skilt med scenic view lokkede os fra vejen. Udsigten var fra et højt tårn, vi kunne se langt omkring og fik da i tilgift frisk luft og strakt benene. Vi fortsatte til Mormon Toll Bridge som forbinder Iowa med Nebraska over Missouri River. Broen er fra 1952 og var en toll bridge (betalings bro) frem til 1979, hvor den anden bro lige ved siden af blev åbnet. Mormon navnet kommer af at mormonerne i sin tid havde en handelsrute her. Vi kørte ind i Omaha straks vi var kommet over broen, og fandt det gamle toll house, som i sin tid stod ude midt på broen indtil 1979. Vi forsøgte også at køre helt ned til floden, jeg må have set lidt rådvild ud, jeg holdt lidt for længe stille ved fuldt stop skiltet. En forbi passerende rullede vinduet ned og råbte et eller andet lige som jeg satte i gang. Kort efter holdt jeg stille (parkeret under broen). Ham, der havde råbt efter mig, kom hen og holdt foran os, steg ud af bilen og gik hen til os og spurgte, om vi kunne bruge en vejviser, så var han da frisk på at hjælpe. Han grinede, da jeg fortalte, at det jo blot var for at

fotografere broen fra bedste vinkel, at vi kørte så søgende rundt. Dejlig hjælpsomhed, den havde vi næppe mødt i Danmark.

The Mormon Toll Bridge på grænsen mellem Iowa og Nebraska

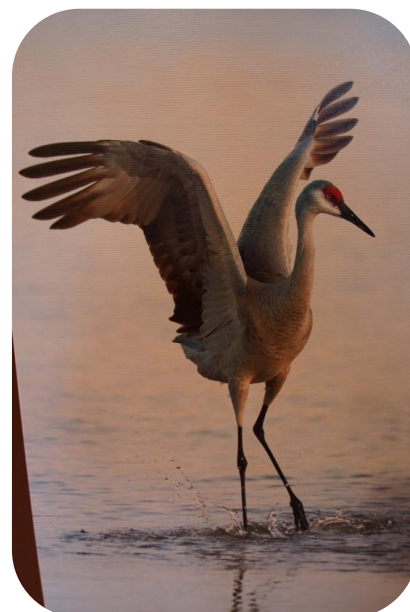
Vi fortsatte næsten 100 miles mod vest, og kørte lidt over kl. 19 fra Interstate 80 og hen til en KOA camping plads. Vi fandt ud af selvbetjeningssystemet, kontoret var nemlig lukket. Aftensmad blev næsten det samme som i går, dog fik vi nu lidt forårsløg sammen med nudlerne. Dejligt med variation. Vi nåede desværre ikke helt hen til tranernes resteplads, hvor de trækker fra syd mod nord, men det bliver så i morgen. Men sæsonen for tranetræk er nok forbi, men hvem ved?

Fredag den 24. april. (Merete)

Bilens tæller stod på 833 miles.

Vi vågnede ved 7-tiden, så vi hyggede os med morgenmad og en god udsigt fra vognen. Ca. 8.30 bankede en mand fra KOA på døren og fortalte, at vores dankort ikke virkede. Vi havde jo selv tjekket ind i går aftes efter lukketid. Vi kørte hen til kontoret, hvor vi til sidst måtte betale med kontanter, da vores mastercard heller ikke virkede. Jeg spurgte ind til fuglene på pladsen, og vi fik en godforklaring: den ene var en spring robin og den anden var en grackle, begge fra blackbird (solsort)familien. Lidt over 9 var vi klar til at køre videre i retning af tranecentret. Der er en lille smule fugt i luften. Ved en lille fiskesø stod der et par mænd medsnøren ude.

Vi kørte langs Platte floden, og drejede fra ved afkørsel 305, hvorefter vi kørte ind i et privat Wildlife område. Der var overhovedet ingen traner at se, kun en masse skarv og ænder. Derefter fortsatte vi til Sandhill Cranes, men ingen traner kun mange fugle og flotte fuglereeder. Herefter kørte vi hen til Crane visitor center, hvor vi fik at vide, at tranerne var trukket videre sidst i marts. Øv. Udenfor centret var der en lille flok

Trane (lånt foto)

bison, og der var mange spændende fugle at se langs vandet. Et lille jordegern dukkede også op. Der var en meget flot udstilling om traner inde på centret, og vi så nogle videoer, så lidt traner fik vi da set. Her fik jeg også svar på, hvad de mange døde smådyr i vejkanten var. Det er racoons, som er natdyr, og de er brune med stribede haler. Vi kørte i ca. 1100 meters højde. Det lagde vi slet ikke mærke til, for det var bare lige landevej.

Ca. 12.30 kørte vi fra ved Exit 211 mod Gothenborg, da det nu var blevet tid til, at bilen skulle have en opfyldning, og vi andre trængte også til at få en bid frokost. Efter en halv times pause var vi atter på vejen. Foråret er på vej, og det er sjovt at se kontrasten mellem de sart lysegrønne træer og de nøgne træer. På et tidspunkt blev vejen som et vaskebræt at køre på, så det hele raslede meget herinde i bilen.

Vi kørte ind i North Platte, og her kom vi forbi Fort Cody med prærievogne, og lidt senere kom vi forbi Buffalo Bills Ranch, men vi kørte efter et ranger område med godstog, og det var ikke helt så let at finde frem til, da skiltningen var dårlig. Endelig lykkedes det, og vi kom frem til Golden Spike Tower Visitor Center omkring kl. 14. Det var rigtig spændende at kigge ud over det enorme rangerområde fra tårnet.

Togvognene bliver sendt af sted alene og kører hen i den række, som passer med deres destination. Smart. Det kostede 6 dollar pr. mand at komme op i tårnet, og vi fandt lige et par pæne bluser på tilbud i butikken. Lidt over 15 gik turen videre, og vi kørte langs godsbanen og forbi en masse vejarbejde, hvorefter vi kom hen til en vej, hvor vi skulle krydse godsbanen, og det var nu ikke så ligetil, da et par tog var ved at rangere og det var nogle meget lange tog, så til sidst valgte vi at vende kareten. Forinden havde vi dog været ude at tage billeder, og vi blev også belønnet med en højlydt piften. Foran os var der en meget flot sky, som Bent kaldte en cumulus nimbus = en regnvejrssky. På en mark så vi en flok meget store kalkuner vise deres flotte halefjer.

Kl. 16.20 kom vi ind i bjergtidszonen, så det ville sige, at uret skulle sættes en time tilbage, så den var pludselig kun 15.20. Nu havde vi så 8 timers tidsforskel til DK. Pludselig begyndte der at falde nogle meget store dråber regn på ruden, men det holdt nu hurtigt op igen. Ved 16-tiden drejede vi fra mod Denver på vej 76, hvor vi kom til at køre på en betonvej, så det hele raslede igen. Der var et skilt med at cykler skulle holde helt til højre på vejen. Vi har ikke set en eneste cykel. Det har undret os, at vi slet ikke har set nogle hjorte på prærien, de eneste, vi ser, ligger døde i vejsiden. De er nok heller ikke til at få øje på i alt det tørre græs. Det er et meget øde område, vi kører i.

Vi kom til Colorado, og her kørte vi i ca. 1.100 meters højde.

Så er der strikket et par strømper til Berith.

Vi kom forbi en golfbane, hvor græsset var meget grønt, fordi der blev vandet. Det stod i skærende kontrast til præriens/ørkenens græs. Der ligger nogle store gårde med meget store besætninger af køer rundt omkring. Det lugter fælt, når vi kører forbi. Nogle af køerne gik på en slags strøelse, og det så ud som om halmballerne var blevet hakket ganske fint og strøet på marken, andre køer gik bare på prærien. Vores

valsprog fra tiden i München var "Wer hat Kühe mitgebracht?"

På et tidspunkt kom vi forbi et sted, hvor en flok børn spillede amerikansk fodbold. Det så lidt vildt ud. Vi har set en masse af de tørre planter, som altid kommer rullende gennem øde byer i cowboy film. KL 18.40 ankom vi til Barr Lake RV Park. Her var der selvbetjening, og det kostede 40 dollars, meget dyrt, når vi kun skulle bruge strøm. Vi fik plads E4 klemt inde af fastliggerne i de meget store campere. Menuen var den samme som de 2 andre dage, så nu må vi vist have købt lidt ind i morgen.

Lørdag d. 25. april. (Bent)

Bilens tæller stod på 1250 miles.

Som om at vi ikke fik set tog nok i går, hele natten kunne vi høre tog, jernbanen lå ganske tæt på campingpladsen. Vi tænker, at lokomotivførerne har følt sig forpligtet til at holde os vågne, for hvert eneste af de forbigående tog tudede i hornet 3 gange. Pyt, nu er der i hvert fald mere varme udenfor, så vi fryser ikke om natten. Efter morgenmaden kiggede vi lidt på billedhøsten, indtil nu er det ikke blevet til det helt vilde, vi har jo kørt meget her de første dage. Vi faldt i snak med et hollandsk par, som er på samme job som os, men de har valgt at køre turen på 14 dage, så de har noget mere travlt end os. Vi forlod pladsen og kørte ind mod Denver, og straks vi kom ud på vejen, kunne vi se Rocky Mountains mod vest, smukt dekoreret med sne på toppen. Vi ville gerne købe ind, så vi lod gps'en guide os til et supermarked, som åbenbart ikke eksisterer mere. Nå, vores kort er jo også mere end 5 år gammelt, så vi prøvede et gammelt kneb, - at spørge om vej. Vi spurgte en ung mand, om han kunne fortælle os, hvor der var et supermarked. Han kiggede på os, som var vi fra månen: "Supermarked?", "madvarer?" han rystede på hovedet, det anede han virkelig ikke. Det vil blive hårdt for ham at flytte hjemmefra, når hans mor en dag smider ham ud. Vi fandt et supermarked og aller vigtigst også en Liquor shop. Supermarkeder i USA handler ikke med vin, så skal vi have rødvin, og det kan ikke diskuteres, så må vi i en Liquor shop. 4 liter Chianti, så har vi til et par dage. Vi kørte derfra ind til centrum i Denver. Hvor er jeg bare glad for min Garmin, lidt til højre, - og lidt til venstre og vupti, så holdt vi lige ved siden af Capitol bygningen. Der var masser af parkeringspladser lige ved siden af, så vi svingede lige ind, og holdt foran en bom, en sød dame spurgte i højtaleren, hvad hun kunne hjælpe med. Jeg svarede bare, at vi gerne ville ind og parkere. Der manglede godt nok lige den der knap med at trække billet, men pyt. Men vi kom altså ikke ind, og bagefter kunne vi også se, at pladserne var forbeholdt alle guvernørerne og deres ansatte. Vi fandt en anden plads umiddelbart nær ved, og lidt mere snusket. Men der var mange ledige pladser, det var jo lørdag. Dagstakst: 7 dollar, men så kunne vi også spise frokost i vognen. Vi gik rundt om Capitol bygningen, ville gerne ind, den er meget smuk indeni, men grundet weekend, så var den aldeles lukket, øv. Vi gik i stedet over til Cathedralen, der var altså lige messe, og da vi blot ville ind og tage nogle billeder måtte det lige udsættes. Vi kom tilbage en halv time senere, nu skulle der være bryllup, der var rigtig mange festklædte gæster. Men vi listede stille rundt og fik taget de billeder vi gerne ville have. Kirken er rigtig smuk indeni, og især vindues partierne er smukke med store blyindfattede vinduer.

Capitol bygningen i Denver

Den smukke katedral i Denver

Vi forlod Denver ved 13 tiden og kørte i retning mod Rocky Mountains. Ganske imponerende rejser bjergkæden sig lige vest for Denver. Denver ligger i 1.500 meters højde, og blot efter få kilometer er vi i 2½ kilometers højde. Vi fortsatte mod toppen og kom også i kontakt med sne, før vi kørte ind i Eisenhower tunnelen, den højst beliggende motorvejstunnel i verden, den ligger i 3.100 meters højde. Derefter går det kraftigt nedad, endelig er der god brændstoføkonomi i vores autocamper. På vej mod vest kom vi hurtigt i kontakt med Colorado floden, floden som også er grunddelen i Grand Canyon, som vi kommer til senere på turen. Det var vældigt behagelig at køre langs med floden, så "ruller det hele" i et adstadigt tempo ligesom floden. Vi kom forbi Glenwood Springs, nær Aspen, et kæmpe skiområde, men også kendt for sine varme kilder, vi havde tænkt på at holde ind der og måske nyde et varmt bad, men tidspunktet var nær ved lukketid, så vi besluttede at trille videre en times tid mod Grand Junction for at gøre natstop på KOA campingpladsen, som vi også brugte i 2010, da vi sidst var i USA. Det begyndte at regne, inden vi nåede frem, men vi var heldige, vi kunne endnu lige nå at få en teltplads. Fint for os, bare vi kan få strøm, så skal vi nok klare os. Vi fik i øvrigt værten til at reserve plads til i morgen nat i nationalparken Arches i Utah, han sagde, at der var et stort automobilstævne der, så det kunne måske blive svært at få plads. For sidste gang kunne vi nu spise bøffer af den pakke vi købte i Chicago, men denne gang blev det indpakket med skinke og ost, også hedder det lige pludselig gordon bleau. Herligt var det og så med rødvin til, og for første gang på turen prøvede vi også at vaske op med sæbe, det kan anbefales. Endnu en herlig dag.

Søndag d. 26. april. (Merete)

Regnen havde trommet på taget det meste af natten, og da morgenen gryede, regnede det stadig, så vi måtte skynde os op til bygningen med bade faciliteter. Det var en kølig morgen, men heldigvis kunne vi tænde lidt for varmen i bilen. I dag blev morgenmaden udvidet med cornflakes, som lægger en god bund. Bilens tæller stod på 1519 miles.

Ca. 9.40 var vi klar til afgang fra Koa Grand Junction efter at have købt et par tabs til vores toilet. Desuden spurgte jeg efter de små blå rygsække, som vi fik for 5 år siden. Det viste sig at have været et reklamefremstød for Koa dengang, så: "Kjesten, vi kan ikke få nye små rygsække til vores strikkesøj." Da vi startede camperen, var der meget vand på taget, så der kom nogle kaskader af vand ned foran. Der var lidt mere forår heromkring, da træerne og syrenerne var sprunget meget ud. Fra landevejen, Interstate 70, kunne vi se Colorado Monuments, meget imponerende landskab. Dejligt, at solen nu ved 10:20 tiden brød igennem. Lidt senere kørte vi ind i Utah, og her så vi et skilt med "eagles on the highway",

men vi så desværre ingen ørne. Vi gjorde et fotostop ved Harleys Dome, et meget smukt klippefyldt område. Ved 11-tiden kørte vi på en "scenic route" mod Moab. Her kom vi til at køre langs den bugtede Colorado flod, som i forbindelse med regnvejret var farvet helt rød, og ja, vi fik også en del regn på turen. Bjergene var meget smukke med de mange røde nuancer. Vi kom forbi et skilt med "open ranch", hvor køerne gik frit på prærien/ørkenen, og vi så også en præriehund smutte over vejen og ned i sit hul. Bent fik øje på en ørn, der svævede højt oppe, men inden han nåede at få skiftet linse på kameraet, var fuglen fløjet. I stedet havde jeg taget billeder af en rede med 2 ravne, da vi netop havde parkeret ved en el-pæl, hvorpå ravnene havde deres rede. Vi kom forbi en historisk bro, som der ikke var meget tilbage af – i hvert fald var der ingen gangbrædder mere. Langs floden var der en del nøgne træer. Langs bjergsiderne er der væltet mange meget store sten ned – nogle er endda trillet over vejen og ned i floden. Vi var inde at kigge ved Hittle Bottom, en naturcampingplads med et meget flot landskab, og her så vi mange smukke hvide blomster, fragrant evening primrose, langs vejsiden.

Frokostpausen blev holdt på Big Bend Beach med udsigt til Colorado floden. Derefter gik vi ned til floden og her lagde vi mærke til, at de mange nøgne træer begyndte at springe ud, og det viste sig at være tamarin buske eller træer. Vi har et sådant hjemme i haven, men det er meget lille. Der var rigtig mange naturcampingpladser i dette område. Nogle steder virkede klipperne som om de var blankpolerede, det så ret spøjst ud.

Da vi kom til Arches National Park, valgte vi at købe et årskort til alle national parker for 80 \$. Vi startede med at gå ind i Visitor Center, hvor vi købte en bog om 4 National parker og en pjece om blomster fra Utah. Turen ind i den utroligt smukke National Park slyngede sig i hårnåle-sving mellem flotte røde klipper og mange muligheder for fotostop undervejs. Fra den røde jord rejste der sig nogle imponerende stejle klippeformationer, nogle ligger spredt, mens andre står som imponerende enkelt stående kunstværker. Det har nok taget ca. 100 millioner år at skabe de kunstneriske værker ved erosion. Klipperne eroderer ved, at der trænger vand ind i sprækkerne, som derpå springer i frostvejr. Farvespillet var imponerende smukt fra røde nuancer over i beige og videre over i de grønne nuancer. Vi kom forbi Courtyard Towers, de tre sladrehanke, forstenede sandklitter og den balancerende klippe. Vi travede ud til Delicate Arch, en travetur på ca. 3 km hver vej og så gik det meget op ad dertil. Det tog lang tid at gå derud, og vi blev lidt forpustede, men det var et imponerende syn, der mødte os, da vi kom rundt om det sidste hjørne.

Balanced Rock, Arches NP.

Vi havde ikke behøvet at gå så langt, Delicate Arch figurerer nemlig også på Utah's nummerplader.

Nedturen gik meget nemmere, og vi fotograferede mange flotte blomster og kaktusser. Næsten nede mødte vi nogle danskere på vej op. Sønnen var fra Horsens, og hans forældre var fra Skjern. Vi fik en vældig snak med dem. Faderen snakkede om The Beatles og Tucson med sangen "Get back", da vi fortalte, at vi forhåbentlig skulle der forbi. Præsident Hoover fredede Arches området i 1929, og da havde man kun fundet 47 buer, og nu har man fundet over 2000 buer i området. På vej tilbage kørte vi ind for at se "vinduerne", men da det satte det ind med at regne kraftigt, blev det droppet. I stedet bliver det gemt til i morgen. Det blev dog til flere flotte billeder på vej ned, da der var et helt andet lys på klippeformationerne end på vejen op. Ca. 18:30 var vi ude af nationalparken, og et kvarter senere ankom vi til Moab Koa, hvor vi af en golfvogn blev fulgt til plads nr. 17. Ham, der guidede os dertil, fortalte, at det ville være en god ide at køre på vej 313 og se "Islands in the sky", som skulle være nogle flotte klippeformationer. Bent lavede menuen, som bestod af en kyllingegryde med pasta og papaya/tomatsalat.

Mandag d. 27. april. (Bent)

Bilens tæller stod på 1669 miles.

Vi stod op lidt før kl. 7, der var 15 grader i bilen, så vi har ikke frosset i nat. I bjergene omkring os var der dog faldet lidt sne. Vi spiste morgenmad og kørte fra den dejlige KOA plads kl. kvart over otte. Første stop var for bilens skyld, endnu en gang fik den for 100 dollar benzin. Derefter kørte vi direkte til Arches Nationalpark for at fortsætte, hvor vi slap i går. Vi begyndte med doublearch, vi skulle gå en halv kilometer fra parkeringspladsen dertil. Stien var ved at blive forbedret, formentlig fordi at den har været skyllet væk af regn. En flok arbejdere var i gang med at lave et stengærde. Vi kom helt ind i doublearch, en kæmpe opsætning med to sammenhængende buer, vel omkring 20 meters højde.

Morgenidyl på KOA, Noab, Utah.

Bagefter kørte vi længst ind i nationalparken for at se den berømte Landscape Arch, som er en meget tynd bue, men den har en imponerende spændvidde, hele 88 meter. At hele parkens stenformationer er skabt af naturen gennem tiden vidner specielt denne arch om. Indenfor de seneste 10 år er der faldet 3 stykker sten ned af buen, stykker på fra 10 til 25 meters længde. Den sidste gang var der en turist, der tog billeder lige da det skete. Man har nu afspærret området, så det ikke længere er tilladt at gå ind under den.

***Double Arch og Landscape Arch.
Arches Nationalpark, Utah.***

Vi så et par andre buer og gik derefter tilbage til bilen og spiste frokost. Vi forlod derefter parken og begyndte at køre mod næste park Bryce Canyon. Vi undlod at følge GPS'ens anvisninger og valgte i stedet for Marguerite ruten (scenic route), som både var kortere, men i særdeleshed meget smukkere. Der var stort set ingen trafik, så Merete ville gerne køre. Det gik vældig fint. Vi kom blandt andet igennem Capitol Reef, også en nationalpark. Vi stoppede, da vi så nogle mærkelige mørke gevækster på træerne. Det viste sig at være larver, som havde spundet nogle kæmpe kokoner. Vi så også kalkuner der gik frit omkring, en enkelt gik over vejen. Vi kom til en skov, og vejen begyndte at stige, ind i mellem kraftigt. Vi endte op i 9600 fods højde, tæt ved 3 kilometer. Der lå flere steder sne, og vi kunne hurtigt mærke, at der var koldt, når vi steg ud af bilen. Men ud skulle vi, for der var et helt fantastisk vue, jeg tænker vi kunne kigge 100 kilometer i alle retninger. I øvrigt var himmelen spækket med de smukkeste cumulus skyer, sikke et svæveflyvevejr. Ved Dixie National Forest så vi nogle meget hvide træer, helt uden blade. Ned igen fra den store højde, gik vejen gennem mange hårnålesving og endte til sidst nærmest i en slugt. Med 50 miles tilbage i at nå Bryce, besluttede vi, da klokken var 19, at finde et overnatningssted og køre resten i morgen. Vi kørte ind ved Canyons of Escalate RV Park. Ejeren kunne fortælle, at der i disse dage er frost om natten i Bryce, så vores valg var meget fornuftigt. Efter at have installeret os på pladsen, gik vi hen til et pizzeria og fik noget at spise. Drikke til maden blev vand, da restauranten endnu ikke havde fået spiritus bevilling.